

společník povolán k likvidaci již po zákonu (čl. 133 první odstavec obch. zák.), že tedy úřad likvidátora vykonává jako své subjektivní právo, které může býti oduznáno jen a výhradně ve sporu, dlužno čeliti úvahou, že toto jeho právo jest již předem zákonem obmezeno případným zákrokem soudcovským (čl. 133 druhý odstavec obch. zák.). Dle těchto zásad jest postupovati i v tomto případě. Jest nesporno, že ve sporu Ck II a 66/25 ujednali oba veřejní společníci Josef M. a Josef R. dne 20. března 1925 smír, dle něhož se dohodli na likvidaci společnosti, jakož i na tom, že likvidaci provede společník R. pokud možno nejdříve, a, kdyby likvidace nebyla provedena do dvou měsíců, že složí druhému společníku M-ovi v téže lhůtě účet z dosavadního průběhu likvidace. Společník M. podal dne 13. června 1925 návrh, aby byl Josef R. jako likvidátor odvolán, poněvadž neprovedl likvidaci ani do tří měsíců, že se likvidaci vyhýbá, jmenovitě, že neprodal dosud svršky, náležející společnosti, že také nedal kancelářské místnosti firmy k dispozici majitele domu, že nepodal navrhovateli v určené lhůtě zprávu o stavu likvidace, že má zájem na protahování jejím a že staví reklamní kiosky na povolení udělená společnosti. V tom spatřuje Josef M. důležité příčiny, aby byl Josef R. jako likvidátor odvolán. Josef R. namítl ve svém rozkladu proti usnesení prvního soudu ze dne 20. října 1925 mimo jiné, že hlavní příčinou, proč nemohl likvidaci provést v čas, bylo, že navrhovatel nedodal mu v čas doklady, že samostatně v obchodě jednal než ještě došlo ke smíru, o čemž on neměl vědomosti, že odebral z kanceláře různé předměty, že dopsal zákazníkům firmy, aby za dodané reklamní tabulky firmy neplatili, čímž mu provedení likvidace bylo stíženo. Kancelář prý vypověděl, svršky nemohl však prodati, poněvadž jich nutně potřeboval ku provozu podniku. Mimo to jsou prý v běhu spory se zákazníky, takže nemohl sestaviti bilanci. Není správně, že se zdráhal navrhovateli podati zprávu o stavu likvidace. Jest tedy zřejmo, že se oba společníci o příčině neukončení likvidace v době stanovené smírem podstatně rozcházejí. Nesrovnalosti tyto nemohou býti odstraněny a tím zjednána spolehlivý podklad pro rozhodnutí o návrhu na odvolání společníka R-a jako likvidátora prostou výměnou názorů a jednostrannými, kusými doklady listinnými, nýbrž třeba připustiti i námítky proti důkazům a protidůkazy o všech rozhodných a sporných skutkových okolnostech, což možno provést jen v řízení sporném. Prvý soud zaujal tudíž ve svém usnesení ze dne 24. června 1925, odkávav navrhovatele na pořad práva, v podstatě správné stanovisko a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6100.

Při překladu firmy do jazyků cizích, v tuzemsku neobvyklých, dlužno použití úředního názvu sídla firmy v jazyku státním, třeba bylo vzhledem k §u 2 nařízení ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. přípustno, používatí též úředního názvu v jazyku národní menšiny.

Předpisy o úředních názvech měst a obcí platí též pro veřejné knihy a záznamy, zejména i pro obchodní rejstřík.

Překlad firmy do cizího jazyku musí odpovídati úplně znění firmy původně zvolené a již zapsané. Za tím účelem jest opovídateli předložiti potvrzení tlumočnicka, že znění firmy v cizím jazyku, v tuzemsku neobvyklém, souhlasí se zněním firmy v jazyku zápisu.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, R I 449/26.)

Oповěď francouzského a anglického znění firmy Böhm. Glasfabrik Carlshütte C. Slanina & Co., Gesellschaft mit beschränkter Haftung in Zuckmantel bei Teplitz-Schönau vrátil rejstříkový soud opovídatelce k doplnění v tom směru, že dle zákona čís. 266/20 a čl. 3 vládního nařízení čís. 324/21 lze ve znění firmy pro cizinu v řeči francouzské a anglické sídlo firmy uvésti pouze v řeči státní: »Cukmantl près (near) Teplice-Šanov« a že dlužno předložiti potvrzení soudního tlumočnicka, že znění firmy bylo jazykově správně přeloženo do jazyka francouzského a anglického. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 1 a § 3 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. a čl. 1 vládní nař. ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. jméno Cukmantl a Teplice-Šanov jest úředním jménem těchto míst a podle §u 2 cit. nař. vl. jest dále úředním názvem těchto míst podle národní menšiny Zuckmantel a Teplitz-Schönau. Podle odstavce 2 čl. 3 téhož vl. nař. platí předpisy o úředních názvech měst neb obcí též pro veřejné knihy a záznamy, tedy i pro obchodní rejstříky. Oповědi, která byla napadeným usnesením vrácena k opravě, domáhá se společnost zápisu firmy též v jazyku anglickém a francouzském. Tu především, pokud jde o pojetí označení míst do znění firmy, platí všeobecné ustanovení čl. 1 vládní nař. čís. 324/1921 sb. z. a n. a toliko výjimečně v případech v odst. 3 čl. 3 tohoho vládní nař. vyznačených též název národní menšiny pro text této menšiny. Platí tedy pro znění firmy v jazyku anglickém a francouzském předpisy čl. 1 vládní nař. o úředním názvu vytvořeném jazykem Československým a proto rejstříkový soud napadeným usnesením správně uložil opravu těchto znění pojetím úředního názvu míst v tomto československém jazyku. Podle čl. 15 a násl. obch. zák. jest firma jméno, pod kterým kupec obchody provozuje a znamená. Toto všeobecné pravidlo platí dle §u 4 čís. 1, § 5 a § 18 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. i pro společnosti s ručením obmezeným. Již z pojmu firmy vychází na jevo, že tu jde o stálé používání jistého jednotného označení, tak že, používá-li se firmy na př. i v cizozemských jazycích, musí toto jinojazyčné znění firmy souhlasiti se zapsaným zněním firmy. Poněvadž ani anglický ani francouzský jazyk nejsou v tuzemsku jazyky obvyklými, jest věcí opovídatelce, by vykázal potvrzením soudního tlumočnicka souhlas překladu anglického a francouzského se zněním firmy v obchodním rejstříku zapsaným (§ 102 zák. čís. 58/1906 ř. zák., § 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dvě otázky, jednak, zda jest přípustno, by název obce jako sídla podniku byl v anglickém a francouzském znění firmy uveden v jazyce národní menšiny, zde v jazyce německém, a zda jest odůvodněn příkaz rejstříkového soudu, by byla řádně doložena správnost cizojazyčného překladu znění firmy. Rekursní soud zaujal k oběma otázkám správné stanovisko. Dle §u 1 a 3 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 sb. z. a n. a dle čl. 1 vl. nařízení ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. jest úředním názvem měst, obcí a osad onen, který si vytvořil jazyk československý, v tomto případě Cukmantl a Teplice-Šanov. Těchto názvů jest tedy používati zásadně. Výjimečně připouští § 2 téhož vládního nařízení se zřetelem k početnosti národní menšiny (aspoň 20%) jako úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny, tudíž Zuckmantel a Teplitz-Schönau. Není proto závady, by v německém znění firmy nebylo používáno názvu posléz uvedeného. Jinak jest tomu při překladu firmy do jazyků cizích, v tuzemsku neobvyklých. Tu nejde již o používání názvu obce v jazyku menšinovém vzhledem na ostatní text firmy (čl. 3 vl. nařízení čís. 324/1921) a nutno použití úředního názvu v jazyku československém. Že předpisy o úředních názvech měst a obcí platí též pro veřejné knihy a záznamy, zejména i pro obchodní rejstřík, dovedil správně rekursní soud poukazem k druhému odstavci čl. 3 cit. vl. nař. (srov. k tomu výnos min. sprav. ze dne 8. března 1925, čís. 1784 věst. č. 4 z r. 1925, čís. v. n. 10). Co do druhé části napadeného usnesení vychází stěžovatelka z mylného názoru, že jest její věcí, jak si překlad firmy upraví, ba že by byla oprávněna používati v jazyce anglickém a francouzském po případě jiného znění firmy, než doslovného překladu firmy již zapsané. Ze zásady jednotnosti firmy plyne, že kupec může vésti týž závod jen pod jedinou firmou. Hodlá-li tedy užívati firmy v různých jazycích, musí to býti přes to táž firma, t. j. překlady musí odpovídati úplně znění firmy původně zvolené a již zapsané. Totéž platí i o firmě společnosti s ručením omezeným (§ 4 čís. 1, § 5, § 18 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.). Právem tedy uložil rejstříkový soud stěžovatelce, by prokázala souhlas překladu anglického i francouzského se zněním firmy, zapsaným v obchodním rejstříku (§ 102 zákona čís. 58/1906 a § 12 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák.) a jest i v tomto směru potvrzující usnesení rekursního soudu ve shodě se zákonem.

Čís. 6101.

Pro sdružení za účelem zřízení a provozu biografu není přípustnou forma společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, R I 457/26.)